

Čís. 9889.

Ten, kdo učinil náklad na manželské dítě v úmyslu zavázati jeho otce, jest oprávněn (§ 1042 obč. zák.) domáhati se náhrady nákladu na otci, třebaž byl náklad učiněn i v době, kdy byl v nesporném řízení zamítnut pro tentokráte návrh opatrovníka dítěte proti otci na placení výživného, ježto otec byl okamžitě v takové finanční situaci, jež vylučovala možnost platiti.

(Rozh. ze dne 3. května 1930, Rv II 772/29).

Žalobkyně domáhala se na žalovaném náhrady nákladů, jež učinila na jeho manželské dítě. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest vycházeti ze zjištění soudů nižších stolic, že žalobkyně dávala na výživu a na výchovu nezl. dcery žalovaného matce dítěte 200 Kč nikoliv v úmyslu darovacím, nýbrž s úmyslem, požadovati na žalovaném peníze zpět, jakmile bude míti příjmy. Nešlo o zápůjčku, poskytnutou žalobkyní matce dítěte, nýbrž o náklad, který učinila žalobkyně za žalovaného, jenž jako otec dítěte jest povinen podle § 141 obč. zák. náklad ten hraditi. Podle zákona jest otec povinen pečovati o výživu dětí. Vynaložila-li za něho ke splnění této jeho zákonné povinnosti náklad na výživu třetí osoba v úmyslu ho zavázati, jest oprávněna žádati náhradu na otci. Usnesením okresního soudu ze dne 13. dubna 1923 byl návrh opatrovnice dítěte, by byl žalovaný přidržen platiti na dítě, výslovně jen pro tentokráte zamítnut, zásadně byla vyslovena jeho povinnost vyživovati dítě a bylo v důvodech usnesení toho řečeno výslovně, že otec dítěte jest okamžitě v situaci finanční, vylučující možnost platiti, což soudce odůvodnil v první větě úvahou, že výlohy placení na dítě jsou placeny na účet otcův. Jest proto hleděti k tehdejším poměrům žalovaného a uvážiti, že žalovaný v době, když žalobkyně činila za něho náklad na jeho manželské dítě, neměl sice majetku, ale přece byl s to, by na dítě platil 200 Kč měsíčně, neboť jako zdravý mladý muž s úplným středoškolským vzděláním měl možnost opatřiti si nějaké zaměstnání (kondice) a tím prostředky k výživě, zejména an byl podle vlastního doznání v úplném zaopatření svých rodičů. Při této výdělečné schopnosti žalovaného nelze mluvit o tom, že byl podle § 143 obč. zák. nemajetným, jeho zákonná vyživovací povinnost nepřešla ani na matku dítěte, která ostatně podle zjištění soudů nižších stolic byla nemajetná, ani na rodiče žalovaného.

Čís. 9890.

Řidič motorového vozu místní dráhy není povinen brzdit a zastavovati motorový vůz, jakmile spatřil automobil blížící se k přejezdu.